

PIŠE
JASEN BOKO

Rijetko na hrvatskim scenama, u Splitu posebno, gledamo predstave u kojima postoji suvisao redateljski rukopis, produkcije iza kojih stoji netko tko zna i što i zašto radi i iz kojih jasna redateljska vizija zrači u svakom segmentu predstave.

Upravo je zato premijera "Zločina i kazne" F. M. Dostojevskoga, u režiji Aleksandra Ogarjova, značajno kazališno dostignuće, pogotovo kad je nakon premijere jasno da redateljski koncept nije zanemario glumce, kako se to često događa u pretencioznim "konceptualnim" projektima kojima je jedina svrha eksponiranje samoga redatelja.

Ogarjov, adaptirajući jedan od najpoznatijih romana svjetske književnosti, kao da je poslušao savjet Dostojevskoga pa je uzeo osnovnu ideju, reduciravši brojne druge slojeve romana. Redatelj je tako predstavu usredotočio na tri najvažnije osobnosti: samoga Raskoljnikova, istražitelja Porfirija Petroviča i Sonju Marmeladovu, sublimirajući Zločin i kaznu na jasnu dramaturšku liniju. Takva je adaptacija čista i podređena kazalištu, oni koji bi u njoj poželjeli naći "cijelog" Dostojevskog, mogli bi ostati razočarani.

Između boga i vraga

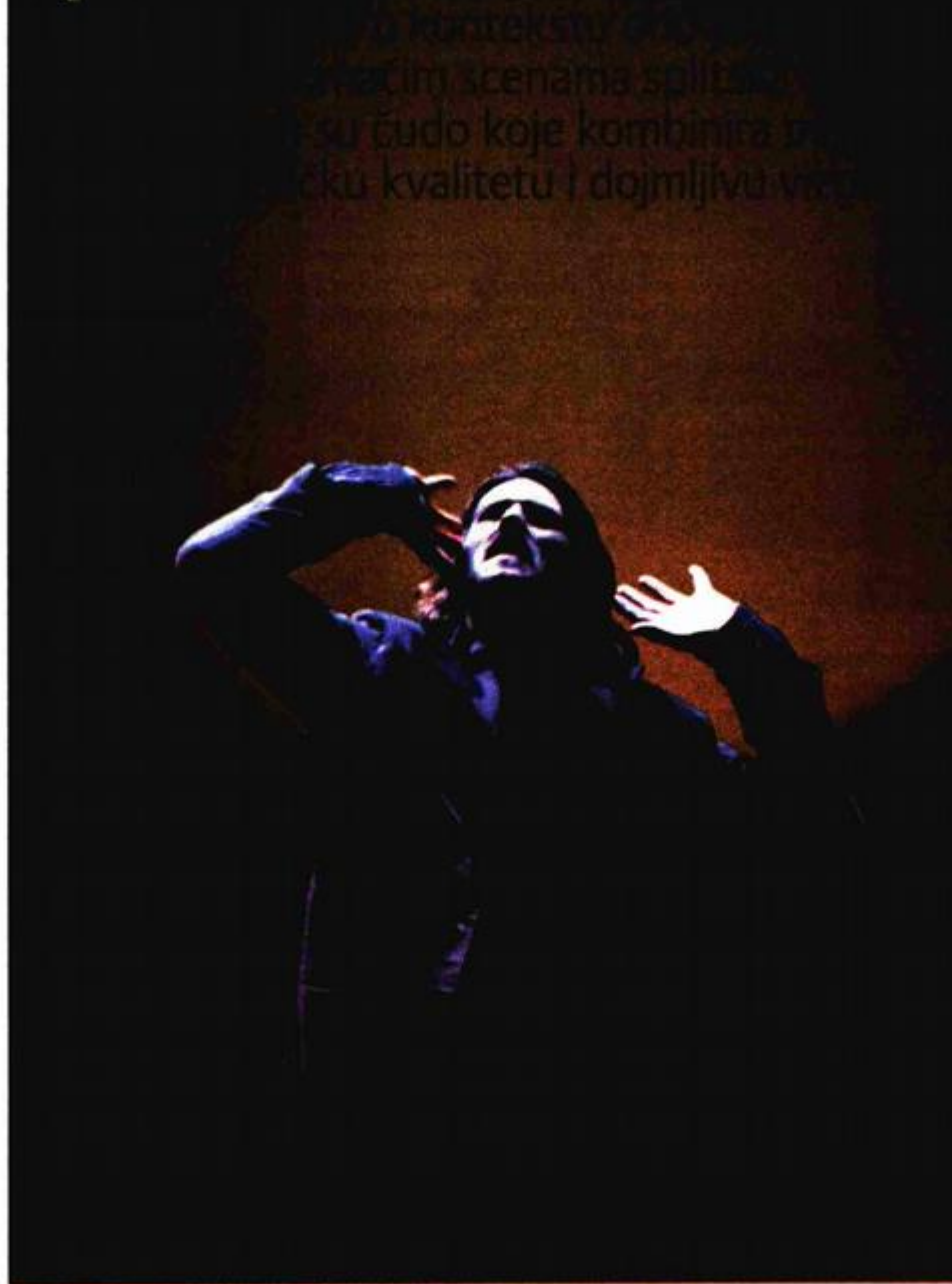
Trokut ubojica, istražitelj i prostitutka s karizmom svete nosi ovu predstavu, a vizualno-auditivni sloj, koji je bogato prati, suptilna je i dramaturški mudro promišljena mreža asocijacija proizišlih iz samoga romana. Za spektakularni vizualni identitet predstave zaslužni su scenografkinja i kostimografkinja Vera Martinova, virtuoz svjetla Zoran Mihanović i video Ivica Mušana, dok atraktivan izgled predstave upotpunjuje dramaturški suvisao odabir glazbe samoga redatelja i živi, vrlo originalni, glazbenici.

Kako bi razbio statičnu strukturu dijaloških rasprava, Ogarjov mizanscenu često zamjenjuje koreografijom (Albina Rahmatuljina i Lev Šapošnikov), neobičnim nizom dinamičnih scenskih pokreta koji, međutim, imaju čvrsto uporište u osnovnoj ideji predstave. Ogarjov je, svjedoči to ova predstava,

**PREMIJERA 'ZLOČIN I KAZNA' F.M. DOSTOJEVSKOG,
 U REŽIJI ALEKSANDRA OGARJOVA, HNK SPLIT**

Scensko čudo

Nije ovo

Mijo Jurišić kao Raskoljnikov, ruski student između boga i vraga

MATKO BILJAK / SD

začudna i danas rijetka kombinacija intelektualca, čovjeka s izuzetnim osjećajem za likovno i kvalitetnog redatelja koji posvećeno radi sa glumcem.

No sve to ne bi bilo dovoljno za kvalitetnu predstavu da nije troje glumaca koji je tako sigurno vode. Trpimir Jurkić kao Porfirije Petrovič napravio je jednu od svojih antologijskih uloga, možda i najbolju u karijeri. Promišljen, suptilan, snažan, zavodljiv, dikcijski precizan i jasan realizirao je na splitskoj sceni složeni karakter najpoznatijeg istražitelja u svjetskoj literaturi, ukratko - virtuozan glumački rad. Mijo Jurišić kao Raskoljnikov i fizički je djelovao kao taj ruski student ponesen čudnim idejama, koji se pokušava snaći između boga i vraga što ga podjednako opsjedaju.

I premda mu je na nekoliko mjesta nedostajalo glasovne razgovijetnosti, što treba pripisati i izuzetno teškim akustičnim uvjetima otvorene pozornice, sasvim je jasno da je svoga Raskoljnikova glumački "pronašao". I konačno, Andrea Mladinić (Sonja Marmeladova), izdanak splitske glumačke klase, koja je, premda tekstem krajnje reducirana, uspjela suptilno i glumački začudno realizirati kompleksni karakter.

Imamo li ozbiljnu publiku?

Njezino čitanje Lazarova uskrsnuća iz Evanđelja antologijska je scena, pa je jasno da Split, nakon dugog vremena, opet ima mladu glumicu sposobnu nositi repertoar!

Ostali glumci na sceni imaju manje-više ulogu statista, s nešto primjetnijim ulogama Mirjane Donadini, Vicka Bilandžića, Marka Petrića i Ante Krstulovića.

Nije ovo predstava kojoj se ne bi mogla naći zamjerka, ali u kontekstu onoga što gledamo na domaćim scenama splitski Zločin i kazna scensko su čudo koje kombinira mudrost, znanje, glumačku kvalitetu i dojmljivu vizualnost.

Ono što me najviše zanima jest sudbina ove predstave: postoji li u Splitu još uvijek dovoljno ljudi koji razmišljaju svojom glavom i koji su spremni odgledati trošatnu predstavu koja ne nudi površnu zabavu i banalnost, nego poziva na ozbiljno razmišljanje?